

Եղիշե Չարենց

Եզերքը Աիդ

Հոգու հեռավոր դարպասից անդին,
Ուր մշուշ է, մեզ,
Ուր թանձր միգում վխտում են մթին
Կասկածները նենգ,
Ուր չի թափանցում նայվածքը երբեք:
Խոհը միամիտ,
Կա մի մութ եզերք, անունը Աիդ:
Հոգու այդ վերջին դարպասի առաջ
Հսկում է անքուն
Այդ մութ եզերքի արքան աներազ
Սևահեր մի շուն՝
Կույր նայվածքը իր կուրորեն հառած
Հիվանդոտ մուծում:
Հսկում է, մռայլ, իր եզերքը մառ,
Իր եզերքը հին,
Ուր վերջին, ճղճիմ գոյության համար
Հանձնված մութին՝
Տառապում է մեր մարող, հոգեվար
Երազի հոգին:
Ու մութ է այնտեղ, աներազ մուծում,
Տաղտուկ, ամայի:
Ու ցուրտ է այնտեղ՝ Ստիքսն է հոսում,
Գանգեսը մահի՝

Հավիտենության լաբիրինթոսում

Անիմանալի:

Ու այն եզերքի սևահեր արքան

Անկուշտ, անոթի,

Հսկում է, որ ջինջ երազները գան

Բռնի, հոշոտի,

Ու երազների դիերն անկենդան

Ստիքսը նետի:

Ու հոգու վերջին դարպասից անդին

Նենգ, հսկում է նա:

Հսկում է, որ ջինջ երազներն ընկնին

Եզերքը նրա:

Եվ ոռնում է նա լույս գիշերներին

Լուսինի վրա

1916